

[Henning Rasmussen]

Jeg må konstatere, at de årlige slagsmål om bloktilskuddenes størrelse nok skal høre op, men at de så formentlig skal erstattes af slagsmål om størrelsen af andre former for tilskud. Komediten fortsætter.

Lenger (VS):

Der findes jo en lang række kommuner, som i forvejen skylder staten penge på baggrund af de love, der tidligere er vedtaget om bloktilskuddene, og nu kommer så dette lovforslag oveni og gør ondt værre for en lang række af netop de kommuner, der i forvejen har problemer.

Den tilforladelige efterfølgende regulering, som ministeren så flot lover i bemærkningerne, vender i virkeligheden omvendt. Den skaber usikkerhed, og den skaber mindre aktivitet, og det betyder to ting i kommunerne.

Det betyder for det første, at man er nødt til at udsætte dækningen af det anlægsbehov, som er opsamlet gennem mange år. Man står i en planlægningsusikkerhed, og man ved ikke, hvad det egentlig ender med; man er derfor nødt til at tage højde for, at man måske står ringere nogen tid fremme, end man ellers ville gøre.

For det andet fører det til en likviditetsforøgelse, ikke på grund af regeringens politik, så ministeren kan kalde den konjunkturbestemt, men derimod på grund af en mindre aktivitet, som man tvinger kommunerne til ud fra nogle økonomiske overvejelser.

Men hvad enten den skyldes det ene eller det andet, er jeg overbevist om, at ministeren vil komme bagefter og bruge en forøget aktivitet af den grund som et bevis på, at hun havde ret, og derfor er det en selvforstærkende virkning, vi er ude i, når ministeren bruger disse metoder. Kommunernes anlægsbehov er efterhånden påtrængende. Der er mange byggearbejder, som burde være sat i gang for længst, der er mange trafikantlæg, der er mange institutioner, der er mange former for vedligeholdelse, der er mange former for modernisering, som har opsamlet sig i den tid, der er gået, og som aktuelt viser sig som et større behov for at afholde driftsudgifter i de enkelte kommuner. Det vil sige, at det i virkeligheden er nogle ganske dyre besparelser og ganske dyre udsættelser, som

man har påtvunget kommunerne med den stadige forringelse af deres økonomi.

Ministerens forudsætning for hele dette indgreb ved vi allerede ikke holder. To procent i pris- og lønstigninger, siger ministeren i bemærkningerne. Det kan godt være den passer på lønstigningerne; det kommer lidt an på, om regeringen får held til at føre sin økonomiske politik igennem over for de offentligt ansatte, men vi ved i hvert fald, at den ikke passer på prisstigningerne, og dermed falder selvfølgelig også forudsætningen om 2 pct. i pris- og lønstigninger, som det hele bygger på. Men hvad det så bliver, ved man jo ikke, og derfor står kommunerne på herrens mark.

Der er to ting i forslaget, jeg særlig vil fremhæve. Den ene er, at ministeren har lagt særlig vægt på at finde en model, som betyder, at der er en kommunal tilskyndelse til effektiv skatteligning, og at kommunen samtidig fremmer erhvervs- og beskæftigelsesudviklingen.

Problemet er bare, at de to hensyn strider mod hinanden. Enhver ved, at den kommune, der gennemfører en effektiv skatteligning, ikke har et godt ry blandt de erhvervs virksomheder, der overvejer at placere sig i kommunen. Hvad værre er: vi synes, det er en meget dårlig idé set ud fra en samlet planlægningsvurdering, at man lader kommunerne slås indbyrdes om, hvem der skal have hvilke arbejdspladser. Det er en meget dårlig idé, og det kommer ikke rigtig nogen til gode, men det betyder ud fra et del-og-hersk-princip, at det kommer en masse til skade.

Den anden bemærkning, jeg særlig vil tage op, er spørgsmålet om Københavns kommune, hvor ministeren vil udvide lånerammen en smule og samtidig give et særligt tilskud. Det er for lidt, hvad ministeren vil give, men hvad værre er: ministeren vil forsøge at tvinge Københavns kommune til at demontere sig selv. Hun kræver en realvækst, der er minus 2 pct., og den vil, efter hvad der er sket på serviceniveauet i Københavns kommune i de foregående år, føre til en ganske alvorlig situation, f.eks. på det sociale område og på hospitalsområdet, hvor det allerede er alvorligt, på ældreområdet, på vedligeholdelsesarbejderne, på skoleområderne og meget mere.

Den måde at spise Københavns kommune af på er i virkeligheden værre end ingenting, fordi den tvinger Københavns kommune ned